Ч. 166. Середа 10 серпня (28 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Справи австро-угорскі. — Грізне положене в Персиї.*

Як доносять з Відня, має п. президент мінїстрів бар. Бінерт розпочати 10 серпня переговори з польским Колом. Предметом тих нарад мав би бути дальший політичний хід справ, при чім не розходить ся так о справу водних каналів, як більше о обезпечене певної парляментарної більшости.

Християньско - суспільна кореспонденция „Austria“ подає з добре поінформованих кругів такий образ положеня: В кругах парляментарної опозициї проявило ся певне затривожене, бо деякі ґрупи Славяньскої Униї побоюють ся розвязаня державної ради і нових виборів. В „Narod. List-ах“ був поданий погляд чинного державника, котрий вказує на неминучість розвязаня державної ради. Однак сему заперечив вже „Fremdenblatt“ а також „Austria“ запевняє, що той державник не може бути в чинній службі, бо знав би, що правительство не стоїть на тім становиско. Доси правительство не думало анї про розвязанє державної ради анї ческого сойму. Невірно й се, мов би бар. Бінерт в розмові з представителями нїмецко - народного союза дня 8 липня натякнув про розвязанє.

Не з християньско-суспільної але з польскої сторони запитувано о те бар. Бінерта і він заперечив намір розвязаня. Сею гадкою правительство зовсім не займало ся. Говорять про те прихильники Шустершица і ческі хлїборобники, бо сподівають ся помноженя своїх мандатів, а також молодочехи, котрі боять ся утрати, але християньскі суспільники зовсім про те не говорили, бо они станули би супротив ворогів своїх одноцїлою лавою. Імовірнїйші є вісти про змаганє до утвореня певної більшости і приєднаня Дальматинців, ґрупи Пльоя і моравских Чехів. Мірродатними будуть в тій справі обставини в польскім Колї.

В недїлю мало кількасот Словінців з Триєсту загостити до Полї, але політичні власти на італїяньску інтервенцию не дали дозволу на сю політичну прогульку. З тої причини уладили хорватскі робітники в суботу демонстрацийний похід в напрямі Ріви. На площі, де грала орхестра, прийшло до бійки між Хорватами і Італїянцями, а була она така завзята, що одного, кроваво побитого Хорвата, кинули Нїмці в море, відки єго тілько з трудом вратувано. Лад зробила аж полиция, котра перевела богато арештовань. Зараз по тім вислано на місто войскові патролї з поміж піхоти і моряків.

В недїлю вечером прийшло до нових заворушень. Ґрупа Хорватів, що числила до 120 осіб, сьпіваючи хорватскі пісні, вийшла з Народного Дому та перейшовши кілька улиць, вернула назад на те місце, з якого вийшла. По дорозї прийшло до бійки між Хорватами і Італїянцями. Одного Хорвата ранено каменем в голову. Полиция розігнала демонстрантів та арештувала 10 осіб.

Дня 4. с. м. відбуло ся послїдне засїданє босаньского сойму. Віцепрезидент Шоля удїлив на внесенє дисциплїнарної комісиї нагану епископови Сарїчеви за єго заяву на засїданю 19. м. м., яка довела до звістних подій в соймі. Опісля ухвалено в третім читаню буджет великою більшостию голосів. Цивільний адлятус бар. Бенко відчитав письмо краєвого шефа, яким відрочено сойм на основі найвисшої постанови.

В угорскій палатї вельмож ухвалено всї правительственні предложеня між ними і пред-

---

## Чезіна де Фалько.

Римске оповідане — В. Урбана.

(Конець).

Вже дня 18 липня виконано вирок. На бажанє Чезіни вели єї на смерть побожні сестри із Сори. Був то дуже парний день, а улиці, якими мусів переходити похід з Тордінони аж на малу площу перед кріпостию сьв. Ангела, були переповнені товпою цікавих, котрі так збили ся були в одну масу, що, як то кажуть, не було би де шпильки кинути. Многі уважали єї за невинну і хотїли єї вирвати з рук вояків, що ескортували сей похід. Жінки і дїти плакали і кричали на весь голос, коли Чезіну вели попри них. Дехто клякав і молив ся за спасениє єї душі, а инші знов кляли.

Коли похід дійшов до Ангельского мосту, зробила ся на мості така страшенна глота, що многих на смерть поздушували, инших витиснули з моста і они попадали до ріки і там потопили ся.

Чезіна ішла поволи і зі спущеною головою поміж побожними черницями, котрі відмовляли молитви. Голову мала вкриту чорною ослоною. Шия єї була вільна і сьвітила ся на сонци, бо така була біла як сніг. Єї тїло вкривала чорна кута з широкими рукавами і була оперізана білим шнуром. На ногах мала суконні черевики без обцасів. В руках, котрі мала звязані, держала хрест.

Старала ся очевидно всіма силами видержати свої муки аж до кінця кріпко і з покорою. Від часу до часу притулювала хрест до своїх уст, як би на скріпленє і шептала тихим голосом: Ісуси Христе, Спасителю наш, додай менї відваги!

Лиш коли дійшла до кінця моста і побачила нараз руштованє, яке виставлено на єї траченє, так єї сили опустили, що повалила ся на руки одної з черниць.

— Madonna santissima, Пресьвятая Діво! — зітхнула она мимо волї перепуджена — ще так молода а вже так близька смерти!

Она не мала ще скінчених вісїмнайцять лїт.

Відтак ведена двома черницями, вийшла по ступенях на гору. Тут один з катів розрізав шнур, котрими мала звязані руки. Чезіна підняла руки в гору, зложила їх і стала в голос молити ся. Довкола неї зробив ся шум і крик. Тисячі а тисячі, що стояли то на малій площи перед Ангельскою кріпостию то на мостї або на кузких улицях леониньского міста, окружали єї мов розбурхане море, але она не чула, що они викрикували.

Позаяк не знала, де і як має уставити ся, то кат єї поучив. Показав їй, як має сісти і куди мусить голову наклонити.

— Господи і Боже мій — відозвала ся она в послїдній хвили свого житя — Ти, що видиш мої муки, прийми мене до свого лїпшого сьвіта!

Сказавши то, склонила голову на ковбан. Єї послїдна мука була коротка. Одним замахом відрубав їй кат голову. Як того вимагав звичай, було єї тїло виставлене по полудни через три години публично, щоби кождий міг сам переконати ся, що стало ся по справедливости. Під статуою сьв. Петра на Ангельскім мостї лежала она вкрита червоним плащем на деревляних марах і я сам видів, як она там лежала. Була по своїй смерти так трогаючо красна, як може не була такою нїколи в житю, так що многі люди, котрі єї там так виділи, плакали і впавши на колїна, молили ся коло марів за єї душу. Дитинячий невинний чар осїяв єї личко мов слєво яку мученицю.

Так як она бажала собі того за свого житя, привезено єї тїло до Сори і похоронено в монастирскім огороді побожних сестер із Сори. Там знаходить ся ще й тепер єї могила.

---

Стілько стара рукопись.

Иншою рукою було ще додане на тій самій картці:

„Замок Немі, про котрий в сїм оповіданю так богато говорить ся, здобули вже в 1592 р. проводирі бурбоньских ватаг і знищили єго до тла. Петро де Фалько попав ся при тім в неволю і єго за єго многі розбишацтва і злочини повісили в Алятрі. Пані Беатріче де Фалько перенесла ся до монастиря черниць в Сорі, де ще через богато лїт доглядала могилу своєї доньки. Померла в глубокій старости минулого лїта і єї похоронено побіч єї доньки“.

ложенє о новобранцях по цікавій промові кн. Віндішґреца: „З огляду на ґеоґрафічне і етноґрафічне положенє нашої монархії є безуслівним обовязком розвивати нашу армію. Нема ні одної держави в Европі, якої народне і державне єствованє було би в тій мірі запевнене лише оружною силою, як Угорщина. Ми маємо для Европи вартість доси, доки ми їй потрібні. Ми все будемо здані на ласку Европи, а й доси єствували ми не для Европи, але для себе самих і не думаємо зовсім нищити себе з огляду на те, що може сего забажати Европа. Було би самообманом, колиб ми так дуже вірили в прихильність наших сусідів, занедбуючи притім самооборону. Войскове питанє не було розвязане цілими роками, а се вчинило неможливим новочасний розвиток нашої армії. Тому треба его вже раз остаточно полагодити, а не шкодити єствованю армії неустанними парляментарними замішанями.

В столици Персиї в Тегерані вибухла ворохобня. Именно провідник племени Фідаісів Саттор-хан війшов до міста, аби повалити теперішне правительство. Против ворохобників виступило правительственне войско і окружило его. Правительство віддало приказ розоружити ціле населенє Тегерану і дало Саттарханови час до вчера полудня. Европейскі посольства хотіли посередничити і умовили ся вкінци, що посольство турецке має відобрати оружиє від Саттар-хана. Однако перска рада міністрів постановила, що не можна робити виїмку для Саттар-хана і о годині 4½ з полудня войско почало стріляти до ворохобників. О годині 9½ вечером борба скінчила ся. Ворохобники піддали ся і зложили оружиє. Саттар-хан ранений дістав ся до неволі.

# Н о в и н к и.

Львів, дня 9-го серпня 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував президентом кравого суду у Львові радника Двора і президента окружного суду в Тернополи Адольфа Червіньского. — Радниками Двора в найвисшім касацийнім Трибуналї іменовані віцепрезидент кр. суду у Львові Тад. Малина, секцийний радник в Міністерстві справедливости др. Тад. Бжезевич, радник висшого суду краєвого у Львові Зиґмунт Дворский і радник висшого суду краєвого в Кракові др. Тад. Буяк. — П. Управитель Міністерства рільництва іменував в етатї урядників технічно-лїсових управи домен державних і фондових управителів лїсів і домен державних: Івана Калиту і Кароля Драйфіра люстраторами.

— **Лїцитация.** Дня 11 серпня 1910 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Львів публична лїцитация невідобраних товарів як: цукру, кави, чаю, руму, лїкерів, вина, оливи, смаровила, сукна, товарів блаватних, машин рільничих, пожарної сикавки і т. д.

— **З зелїзниць.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові подає до відомости: В цїли недопущеня до переповненя при касї особовій на стациї Львів-Підзамче, причиною чого є ся обставина, що подорожні звичайно досить пізно, а навіть майже перед самим відїздом поїзду приходять до каси, утрудняючи тим самим експедицию і спричиняючи часто густо спізненя поїздів, просить Дирекция зелїзниць державних у Львові, щоби подорожні у власнім інтересї приходили у відповіднім часї до згаданої каси, або щоби купували собі білети їзди в містовім бюрі зелїзничім у Львові (Пасаж Гавсмана) де для вигоди публики продає ся білети через цілий день, до подорожи з головного двірця і зі стациї Львів-Підзамче.

— **Огні.** Оногдашної ночи вибух в Коломиї огонь і згоріло 30 домів, з котрих майже всї були обезпечені. Жертв в людех не було. Причиною огню була необережність імовірно в одній з пекарень. — Оногди вечером о 9 вибух огонь в склепі ґалянтерийних товарів Васермана і Спілки при ул. Шпитальній ч. 2. Прохожі добачили огонь і дали знати сторожі пожарній, котра зараз явила ся на місци і огонь загасила. Шкода виносить кілька сот корон. Причина огню незвістна.

— **Переїхана на смерть дитина.** Дня 2 с. м. син селянина, Іван Ковальчук, їдучи борзо возом повним снопів. через село Гумниска теребовельского повіта переїхав на смерть півторалїтного сина тамошного селянина Петра Дороша. Безперечно виновані тому родичі, що так маленьку дитину пустили без всякого догляду на улицю.

— **Загадочне убийство.** З Камінки струмилової доносять: Дня 31 липня пополудни стрілив невислїджений доси виновник до сплячого в поли рільника з Хрепева, Дмитра Грицева, котрий в наслїдок пострілу небавком сконав. На крик раненого прибігли заняті недалеко в пасїці Олекса Юник і Гринько Павлишин, але анї они анї тяжко ранений Гриців не могли подати хто стрілив і звідки. Жандармерия розвела доходженя в сїй справі.

— **Нещасливі пригоди.** В Маринцї при Миколаєві, брідского повіта, бавило ся сими днями 2 дїтий селянина Михайла Іванця на обійстю свого батька побіч зложеного сягу дров. Підчас забави підійшли дїти до сяга і потягнувши за вязанє спричинили усуненє сяга, причім одно спадаюче полїно поцїлило 7-лїтну доньку Іванця в сам живчик на голові з такою силою, що она згинула на місци. — В Литовисках (або Лютовищах) брідского повіта утопив ся в ямі наповненій водою 15-місячний синок тамошного селянина Стефана Моравского.

— **Отроєнє грибами.** З Бродів доносять: Дня: 1 с. м. назбирав слуга судовий з Гаїв розтоцких при Залізцях, Захарко Кошоба в лїсї грибів. котрі по звареню спожив зі своєю родиною. Жінка его Мария і 6-лїтна донька Катерина померли небавком а він сам есть тяжко недужий.

— **Підозрілі случаї смерти.** В недїлю рано помер в Підволочисках 55-лїтний Шльома Гіршкляв серед підзрілих проявів. В місті розійшла ся зараз чутка, що Гіршкляв помер на холеру. Чутка ся стала ще грізнійша, коли в кілька годин опісля серед таких самих проявів помер брат Шльоми, 54-лїтний Товія. Завізваний лїкар др. Давид зателєґрафував сейчас по фізика зі Скалату дра Яникевича, котрий зарядив на всякий случай наказані средства осторожности. Дім, в котрім померли Гіршкляви, десінфекціоновано як найточнійше і установлено коло него сторожу. На приказ фізика похоронено вчера обох померших в двох окремих гробах і без додержаня ритуальних приписів, т. є. тіла померших анї не обмито анї не убрано в посмертну одежу та й сини не відмовляли при них приписаних молитов. До Підволочиск поїхав інспектор санітарний др. Здислав Ляхович а вчера надіслано до львівского бактеріольоґічного інститута тенеса померших. Розсліди показали, що в обох случаях смерти не може бути й бесіди о азийскій холері. Здаєсь по всій імовірности, що оба братя померли внаслідок отроєня несьвіжим мясом або рибами. В суботу вечером поноїли они приладжених ще в пятницю студжених воловіх ніг і риби, котра здаєсь була вже зіпсована і спричинила отроєнє.

— **Градова туча в Золочівщині.** Із Сасова доносять до „Руслана“: „В пятницю дня 5 с. м. около 7 год. вечер почали громадити ся градові хмари, які йшли майже понад самою землею. Вслід за тим упав град такий великий, якого не було тут від трийцяти літ. Летів град величини волоского оріха, так рісно, що покрив землю на кілька цалів. Декуди летіли груди значної ваги. Овочеві дерева стоять без листя, ярину зрівняв град з землею, з картофель може вдасть ся видобути одну третину сподіваного урожаю. Богато дітий, що були в поли з худобою, є поранених від граду. Те саме можна сказати про худобу. Гусий, качок та дробу й птахів взагалі град поубивав не мало. Кажуть, що в сусідних лісах погинуло від граду богато лісної звірини, головно заяців і лисів. В суботу перед полуднем була спекота, а мимо сего град лежав в холоді ще до полудня. Нині (неділя) маємо вітер, зимно вітер і дощ. Як далеко захопив град, — доси

---

Хто і коли то дописав, сего годі було розвідати.

6.

Я встав і шукаючи очима став розглядати ся довкола себе. Сонце клонило ся вже до заходу. З ярів і балок широких піль Кампанії піднимала ся вже синява мрака. Лиш на висше положених місцях спочивав ще повний, брунявий від збіжа в поли блеск вечірного сонця. Де би то стояв замок Немі? — питав я сам себе. Коби була хоч одна вежа, або коби був остав ся який старий мур, то я би був міг означити то місце, котре преці видів. Але не було й сліду з него. Як далеко було кинути оком поза тихе, темносинє озеро Немі, поза его береги на тамтім боці і горі спадами Монте Каво — не видко нічого лиш самі румовиска всесьвітної історії, звітрілі поклади столітий. А хоч би й взяти ся до розкопів і знайти тут або там якийсь льох, якусь стару кривку, то хто то може сказати, чи то належало до старого замку Немі? То преці все, що я міг оглянути, було лиш одним полем румовищ. Та й як би я навіть пішов був до Сори і шукав там в розвалинах монастиря між нагробниками за затертою написию, за німим сьвідком послідного спочинку Чезіни, то чи не було би й се зовсім безнадійне. Чи не можна би скорше припустити, що слідуючі поколіня Сори, подібно як і деинде, позабирали гладонько обтесане нагробне каміне, щоби побудувати собі нові доми, в котрих тепер мешкають?

Час, як тиха непроникнима ніч, спочиває на римскій Кампанії, сотки і тисячки літ, що з невичерпаною силою діяльности перелетіли мов вихри понад сими полями, клали місто на місто, розвалини на розвалини, подію на подію і творили всесьвітну историю, суть якби заслона, крізь котру можемо иноді розпізнати оком заостреним історичними дослідами зариси великих фіґур і фактів, як примíром видимо виступаючі з моря острови, але котра таки закриває ту незмірим ширину і глубину моря, той правдивий образ сьвіта.

Добре казав мій римский маляр. Правдивий одяг римскої Кампанії, що робить найбільше враженє то шалена туча зі звичаючими глубоко в долину ґрізними хмарами, а між ними нагло білі лучі сонця, не так сьвітло, як більше якась мара — як історія бідної Чезіни де Фалько, яку нам розповів брат Джіролямо да Вальмонтоне.

— Спізните ся до поїзду, Дон Карльо — відозвав ся якийсь голос за мною, а коли я оглянув ся, побачив Фра Доменіка, котрий сидів собі вигідно у вікні своєї келї і пускав у воздух маленькі хмари диму.

Я погрозив єму пальцем і сказав з тиха: Стережіть ся, Фра Доменіко, бо вас побачать!

Він здвигнув плечима і усьміхнув ся. — То не все злочин, що за такий уважають — потішив він мене і себе.

Коли я знов вернув до Ґенцано, сидів Ці Піппо перед своїм крамом і розмавляв з повагою господаря дому і батька родини зі своєю жінкою.

— Пусте балаканє — чув я як він говорив рішучо і розважно до своєї жінки — пціціканьольови ще далеко до злодія а бодай его за то не повісять, так само як лікар ще не убийник, а вояк не конче ще мусить бути убийцї. Ти дала ся тому фармацісті застрашити. Так легко в нинішних часах вже нікого не вішають.

З яким же спокоєм, з якою певностию спускаючись на безпечність часу сидів той чоловік перед своєю хатою! А преці він був пціціканьольо.

Але часи дійстно змінили ся від шіснайцятого столітя. Сьвіт став лішший і Ці Піппа не повісили.

не звістно. Коло фабрики паперу его вже не було. Зате заняв він значну полосу в напрямі від Золочева до Сасова. Коні, що везли до Сасова в бочках кипячку (ропу), повиривали ся з упряжи та повивертали вози до ровів. В Сасові майже всі вікна від західної сторони повибивані. В домі тутешного рабіна вибив град понад сто шиб. Страти взагалі дуже великі. По полях пропали гречка та всяка инша доси незібрана ярина. Сумно в природі, а ще сумнїйші вигляди на будучність".

— **Дрібні вісти.** Від минулої неділї їздить вже у Львові трамвай на Високий Замок, а вози мають знаки L. U. і їздять на лінії ул. Листопада-Високий Замок. Цїла лінія подїлена на 4 секциї. — Жовківский відділ гал. Тов. господарского орґанізує автомобільну комунїкацию межи Львовом а Сокалем. — До шинку Мойсея Васермана при ул. Потоцкого вломили ся в ночи з суботи на недїлю злодії і вкрали фляшки з вином і коняком та значну скількість тютюну і папіросів загальної вартости 300 кор. — Служниця Каролина Олесівна, літ 19, хотїла відобрати собі житє длятого, що єї службодавець при ул. Нецїлій ч. 4 побив і викинув. В тій цїли випила она значну скількість денатурованого спіритусу. По уділеню їй першої помочи відставлено єї до шпиталю. — На шляху межи Матиївцями а Заболотовом переїхав сими днями поспішний поїзд ч. 7 два коні селянина Івана Лукашюка із Замулинець і убив їх на місци. — Кушнірскій фірмі Зеґаля в Берлинї вкрадено сими днями футра вартости 50.000 корон. — В послїдних днях всадили в Петербурзї до криміналу знов 11 войскових урядників за крадіж. Тепер сидить там вже 21 таких російских чиновників-злодіїв. А кілько їх ходить безкарно і сьміє ся в кулак та краде дальше?! — В Петербурзї занедужало доси на холеру 719 осіб.

— **Виділ філії „Просьвіти“ в Городенці** прийме на 1910/11 р. 14 учеників до Селяньскої Бурси за доплатою 10 К місячно, враз з додатками в віктуалах, які кождому означить ся точнїйше по принятю ученика до Бурси. Першеньство мають ті, що будуть ходити до тутейшої української приватної ґімназиї. Подання належить вносити до виділу філії „Просьвіти“ в Городенці.

— **Пострілений російскою граничною сторожию.** З Бродів доносять: Дня 27 м. м. вечером вертав російский підданий Олекса Зелевский з Митниці коло Королівки з горівкою, а коли переходив через границю коло стовпа 278, пострілив его в груди російский салдат. Пострілений вернув ся до Митниці, де тамошні мешканцї обандажували єму рану і відвезли до шпиталю в Бродах.

— **Політичне убийство в Кракові.** Великої сензациї наробила в Кракові слїдуюча подія: Вчера около чверть на 2 по полудни ішов якийсь молодий мужчина, білявий, а за ним крок в крок якийсь другий чорнявий. Нараз роздав ся вистріл і той, що ішов попереду, впав на землю. Тоді тамтой другий, котрий ішов позаду і очевидно стріляв, приступив до лежачого на земли і стрілив єму в голову ще два рази, а сховавши револьвер до кишені, крикнув голосно: „Я вбив шпигуна!“ і пустив ся втікати. На ул. Шпитальній здогонили его прохожі і стали бити палицями так, що аж поліцияни мусїв его боронити. Коли его привели на поліцию, повторив він там, що убив на приказ своєї партиї, польского союза робітничого, шпигуна російскої охрани.

Убитий називає ся Станіслав **Рибак** і був урядником польского товариства школи людової. Убийник его називає ся Станїслав **Трудновский**, єсть родом з Варшави, літ 23, а пруский підданий. Арештований зізнав, що ділав в повною розвагою на приказ польского „союза робітничого народного“ в Варшаві, котрий Рибака засудив на смерть за то, що будучи перед кількома роками у Варшаві, стояв на услугах царскої поліциї і був шпигуном провокатором. Трудновский вже від кількох днів слїдив за своєю жертвою, аж вчера добачив его на ринку і змірив ся до него з револьвера. Рибак добачив его і почав втікати; він тоді пустив ся за ним, здогонив его на площи Марийскій і тут стрілив три рази до него.

Рибака уважали дійстно за російского шпигуна, але польскі народні демократи або т. зв. „ендеки“ (н. д.) перечать тому. Рибак був через 2 роки урядником польского товариства школи людової (T. S. L.) мимо того, що о нїм доношено, що він єсть шпигуном.

# Телеґрами.

**Будапешт** 9 серпня. Дневник урядовий оголосив санкцию закона о континґентї рекрутів.

**Константинополь** 9 серпня. Jeni Gazeta доносить, що турецкий амбасадор в Берлинї одержав поручене закупити ще 2 панцирники.

**Софія** 9 серпня. Коли вчера вояки инжінїрії закладали міни для сьвяточного стріляня з нагоди сьвята полкового настав вибух і 9 вояків згинуло а 5 і 1 офіцир суть тяжко зранені.



# Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**З Личакова:**

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.